

«Μια επική ιστορία φαντασίας,
φορτισμένη με μαγεία και πάθος».
Samantha Shannon, συγγραφέας

THE BURNING HEAVENS

SAARA
EL-ARIFI

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Γίραν

Η Γίραν γεννήθηκε στο πεδίο της μάχης, έζησε στο πεδίο της μάχης και γνώριζε πως κάποια μέρα θα πέθαινε στο πεδίο της μάχης.

Οι πρώτες ανάσες της είχαν τη γεύση του καπνού και της στάχτης των ετοιμοθάνατων εχθρών της μητέρας της. Κι όταν ούρλιαξε η Γίραν, η φωνή της έσμιξε με την πολεμική ιαχή της φυλής της καθώς όδευε στη μάχη. Δεν ήταν ασυνήθιστο να γεννούν οι στρατιωτίνες στην πρώτη γραμμή. Αν ήσουν ικανή να κρατήσεις ένα τύμπανο, τότε μπορούσες και να πολεμήσεις.

Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούμε να μην έχουμε αρκετούς στρατιώτες.

Η Γίραν αναστέναξε βαθιά καθώς επιθεωρούσε τον πολεμικό χάρτη μπροστά της. Κάθε κοιλάδα και κάθε λόφος ήταν χαραγμένα από δεξιοτέχνες χαρτογράφους πάνω σε μια δριύνη πλάκα. Ένα τέτοιο έργο τέχνης ήταν πολύ ακριβό για να το έχει κανείς στην κρεβατοκάμαρά του, αλλά η ερωμένη της Γίραν δεν ήταν ποτέ φειδωλή με τα χρήματα.

Το φεγγάρι έριχνε μια ασημένια ακτίνα φωτός στο κέντρο του τραπεζιού, όπου οι τέσσερις περιοχές της Γης των Ξωτικών συνέκλιναν στο Αιματοβαμμένο Πεδίο, στην πρώτη γραμμή της μάχης. Διέτρεξε με το βλέμμα της τα τέσσερα τεταρτημόρια του χάρτη: τις περιοχές Φέξη, Ημισέληνο, Έκλειψη και, τέλος, την περιοχή της φυλής της, τη Χάση.

Έσφιξε με την παλάμη της την άκρη του τραπεζιού και τα νύχια της σχημάτισαν μικρές αυλακίες πάνω στο ξύλο, καθώς μελετούσε προσεκτικά τον σχηματισμό των στρατιωτών στο πεδίο της μάχης. Στα σημεία όπου βρίσκονταν οι μονάδες του στρατού της ήταν τοποθετημένα λευκά πόνια.

Το βλέμμα της Γίραν εστίασε σε ένα σύνταγμα που παραμόνευε δίπλα στον ανατολικό πύργο του φρουρίου. Το σύνταγμα της.

«Γίρι» ακούστηκε χαμηλόφωνα στη σιωπή το χαϊδευτικό της όνομα. Τα αθόρυβα βήματα της Σαλάουα την έφεραν στο πλευρό της Γίραν. «Έλα στο κρεβάτι». Η ανάσα της ήταν ζεστή όταν διέτρεξε με τα χείλη την ξυρισμένη πλευρά του κεφαλιού της Γίραν, δίπλα στο μυτερό αυτί της.

Το χέρι της Γίραν γλίστρησε ψηλά στην πλάτη της Σαλάουα και έμπλεξε τα δάχτυλά της στις άκρες των πλεξίδων της γυναίκας. Κρέμονταν πάνω στο γυμνό δέρμα της, βαριές από τις χάντρες και τα πετράδια.

«Δεν μπορώ να κοιμηθώ».

Η Σαλάουα δεν απάντησε για λίγο. Της Γίραν της άρεσε αυτό στην ερωμένη της: κάθε στιγμή μετρούσε, κάθε σκέψη ήταν καλά δομημένη πριν ανοίξει το στόμα της.

«Περίμενες είκοσι χρόνια για να προαχθείς σε συνταγματάρχη. Ελάχιστοι πίστευαν ότι θα τα κατάφερνες πριν κλείσεις

τα τριάντα πέντε, κι όμως, είσαι εδώ, η νεότερη συνταγματάρχη που είχε ποτέ ο στρατός της Χάσης...»

«Όχι μέχρι αύριο».

Η Σαλάουα έβγαλε ένα πνιχτό επιφώνημα. Δεν της άρεσε να τη διακόπτουν. Το χέρι της Γίραν διέτρεξε την κλείδα της γυναίκας μέχρι που άγγιξε το μάγουλό της. Τότε μόνο μαλάκωσε αρκετά η Σαλάουα για να συνεχίσει.

«Ο ύπνος δεν θα σου κλέψει αυτή τη στιγμή. Το νέο σου σύνταγμα θα είναι εκεί το πρωί».

Η Σαλάουα κοίταξε έξω από το παράθυρο, όπου η πόλη Γκούραλ παλλόταν σαν την καρδιά της περιοχής της Χάσης. Η Γίραν ακολούθησε το βλέμμα της.

Καμινάδες ξεπετάγονταν από θολωτές οροφές, φυσώντας καπνό στον έναστρο ουρανό. Η Γίραν ήξερε πως οι ταβέρνες θα ήταν γεμάτες με στρατιώτες που θα γλεντούσαν πίνοντας ρούμι με μπαχαρικά. Για τα αρτοποιεία δεν ήταν αργά τη νύχτα, αλλά ωρίς το πρωί, και το άρωμα που έβγαине από τους φούρνους της πόλης γέμιζε ευωδιές το απαλό αεράκι.

Η Γίραν είδε την τρυφερότητα στο πρόσωπο της Σαλάουα να σκληραίνει καθώς κοίταξε μακρύτερα, προς το Αιματοβαμμένο Πεδίο. Οι φωτιές της μάχης έκαναν τις πράσινες ίριδες της να φαίνονται κεχριμπαρένιες και η Γίραν ένιωσε να καίγεται από τη φλόγα που καθρεφτιζόταν σε αυτές.

«Σου έφερα κάτι για να γιορτάσουμε το καινούριο σου αξίωμα» είπε χαμηλόφωνα η Σαλάουα.

Η Γίραν τράβηξε το χέρι της από το μάγουλο της Σαλάουα. Τα δώρα της ερωμένης της ήταν ανέκαθεν επιδεικτικά και κραυγαλέα. Η ίδια δεν φορούσε κοσμήματα ούτε την ενδιέφεραν τα φίνα φορέματα. Τίποτα από αυτά δεν τη βοηθούσε στη μάχη.

Το μοναδικό πράγμα που κρατούσε πάνω της ήταν ένα μικρό χρυσό δαχτυλίδι, το οποίο ήταν ραμμένο στο στρίψωμα της στολής της. Δεν είχε συναισθηματική αξία για εκείνη, αλλά ήξερε ότι, άμα έπεφτε στη μάχη, θα ανήκε δικαιοματικά στα μικρά παιδιά που έβγαζαν το ψωμί τους κλέβοντας τα τιμαλφή των νεκρών στρατιωτών. Με αυτό το δαχτυλίδι, τα παιδιά θα μπορούσαν να τρώνε για έναν χρόνο. Όταν ήταν μικρή, η Γίραν ονειρευόταν για χρόνια να βρει ένα τέτοιο κελεπούρι.

«Νομίζω ότι αυτό το δώρο θα σου αρέσει πραγματικά» είπε η Σαλάουα καθώς απομακρυνόταν με ελαφρύ βήμα για να φέρει ένα αντικείμενο που βρισκόταν κάτω από το κρεβάτι της με τον ουρανό.

Η Γίραν τής χαμογέλασε επιφυλακτικά και η Σαλάουα γέλασε με νόημα καθώς έβγαζε ένα μεγάλο στρογγυλό αντικείμενο, κλεισμένο σε δερμάτινη θήκη.

Η Γίραν δεν χρειάστηκε να κάνει παραπάνω από τρία βήματα για να διασχίσει το δωμάτιο. Πήρε το δώρο από τα απλωμένα χέρια της Σαλάουα και άνοιξε τη δερμάτινη θήκη για να κοιτάξει το αντικείμενο που ήταν μέσα.

Το τύμπανο ήταν σωστό έργο τέχνης. Το σώμα του ήταν κατασκευασμένο από λαξεμένο μαόνι, κάνοντας το αντηχείο να λάμπει με μια βαθιά άλικη απόχρωση, σαν φρέσκο αίμα. Το περίβλημα και το στεφάνι ήταν από χρυσάφι στολισμένο με ζαφείρια. Χάντρες διέτρεχαν το τύμπανο, πιο πολύ για διακόσμηση παρά για ηχητικούς λόγους. Αλλά το ωραιότερο όλων ήταν το μαύρο δέρμα του.

«Είναι φτιαγμένο από ηλικιωμένο ομπέα;» ρώτησε χαμηλόφωνα η Γίραν διατρέχοντας με την παλάμη το τεντωμένο δέρμα.

Τα ομπέα ήταν τα μοναδικά πλάσματα στη γη που ήταν διαποτισμένα με μαγεία. Κάποτε τα ζώα αυτά ήταν διαδεδομένα σαν τα ελάφια και κυκλοφορούσαν σε αγέλες στη Γη των Ξωτικών. Οι σκέψεις της Γίραν ταξίδεψαν σε εκείνα τα πλάσματα, τα οποία διέσχιζαν βαρυπατώντας τα δάση, με τα λευκά κέρατά τους να σκίζουν τα φυλλώματα και τα γατίσια κορμιά τους να γλιστρούν ανάμεσα από τα δέντρα με την ευκολία που γλιστρούσε η μελάνη στο χαρτί.

Όμως πλέον η μελάνη είχε σωθεί, αφού τα ομπέα κυνηγήθηκαν για τη μαγεία τους και πλέον βρίσκονταν στα πρόθυρα της εξαφάνισης.

Τη μαγεία τους για όπλα σαν αυτό. Η Γίραν ένιωσε τα δάχτυλά της να μυρμηγκιάζουν εκεί που άγγιζαν το δέρμα του τυμπάνου.

Η Σαλάουα χαμογέλασε πλατιά και ένωσε τα χέρια της κάτω από το πιγούνι. «Ναι. Κατασκευάστηκε από ένα από τα μεγαλύτερα σε ηλικία ομπέα που έπιασαν ποτέ οι κυνηγοί μας».

Καθώς μεγάλωναν τα ομπέα, το χρώμα του δέρματός τους σκούραινε, καθιστώντας τις μαγικές ικανότητες των πλασμάτων ακόμα πιο ισχυρές και κάνοντας το δέρμα τους ακόμα πιο ανάρπαστο για την κατασκευή ισχυρών όπλων. Δυστυχώς, τα γηραιότερα ομπέα ήταν ταυτόχρονα και τα πιο έξυπνα, επομένως ήταν σχεδόν αδύνατον να τα αιχμαλωτίσεις. Το δώρο της Σαλάουα ήταν σπάνιο και πολύτιμο.

Η Γίραν αισθανόταν τη μαγεία που εξέπεμπε το δέρμα. Χτύπησε ρυθμικά τα δάχτυλά της πάνω του και με την πρόθεσή της κατεύθυνε τις δονήσεις των τυμπανισμών, περιπλέκοντάς τις νοερά, για να σχηματίσει ένα μικρό βλήμα. Ήταν σαν

να μετατρέπεις τον ήχο σε όπλο. Η αόρατη δύναμη χτύπησε ένα πιόνι πάνω στον χάρτη και το εκσφενδόνισε τρία μέτρα μακριά.

Ήταν πάντοτε καλή στο να εκτοξεύει πυρά τυμπάνου. Το μυστικό ήταν να έχεις σαφή πρόθεση, όμως η ευκρίνεια της νότας και η δύναμη της μαγείας από το δέρμα ενός ηλικιωμένου ομπέα έκαναν τις ικανότητές της ασυναγώνιστες. Αν τη θεωρούσαν κάποτε επικίνδυνη οι εχθροί της, σύντομα θα διαπίστωναν πόσο φονική μπορούσε να γίνει.

Η Σαλάουα χτύπησε ενθουσιασμένη τα χέρια. «Τώρα η σπουδαιότερη συνταγματάρχης του Στρατού της Χάσης έχει το σπουδαιότερο όπλο».

Η Γίραν έβαλε προσεκτικά το τύμπανο πίσω στη θήκη του και πλησίασε τη Σαλάουα. Την αγκάλιασε και ακούμπησε το πιγούνι της στα μαλλιά της.

«Σε ευχαριστώ. Αυτό το δώρο θα το φυλάω σαν θησαυρό μέχρι να πεθάνω».

«Μπορούμε τώρα να κοιμηθούμε; Σύντομα θα ξημερώσει» μουρμούρισε η Σαλάουα.

Η Γίραν ξεφύσησε καταφατικά και αφέθηκε να την οδηγήσει η άλλη γυναίκα στο κρεβάτι. Γλίστρησε στα μεταξωτά σεντόνια και η Σαλάουα βολεύτηκε κολλώντας το σώμα της στις καμπύλες της Γίραν. Ακούμπησε το κεφάλι στο απαλό δέρμα της, ανάμεσα στον ώμο και στο στήθος της, και έβγαλε έναν ικανοποιημένο αναστεναγμό.

Οι ανάσες της βάθυναν καθώς βυθιζόταν σε έναν βαρύ ύπνο. Η Γίραν είδε τις χάντρες από φραϊντία στα μαλλιά της να λαμπυρίζουν σταδιακά λόγω της αυγής που πλησίαζε. Ο κρύσταλλος αυτός είχε τις ίδιες ιδιότητες με τον ήλιο και μπο-

ρούσε να χρησιμοποιηθεί για να αναπτύσσονται τα φυτά στις καλλιέργειες και για να θερμαίνονται τα σπίτια τον χειμώνα.

Απλωσε το χέρι και απομάκρυνε απαλά μια χάντρα από το πρόσωπο της Σαλάουα, για να μην την ξυπνήσει η φωτεινότητά της. Κράτησε την πολύτιμη πέτρα για λίγο στην παλάμη της, εντυπωσιασμένη από τη θερμότητα που εξέπεμπε. Ακόμα και αυτή η ελάχιστη ποσότητα κοιτάσματος θα μπορούσε να βοηθήσει ένα φυτό να ολοκληρώσει τον κύκλο της ζωής του. Θα μπορούσε να βοηθήσει μια ολόκληρη οικογένεια να τραφεί.

Αφησε την κρυστάλλινη χάντρα να πέσει.

Μακάρι να είχαμε περισσότερες.

Διότι ο κρύσταλλος φραϊντία ήταν το νόμισμα του πολέμου.

Κάτω από το ποτισμένο με αίμα χώμα του Αιματοβαμμένου Πεδίου υπήρχαν ανεκμετάλλευτα κοιτάσματα του πολύτιμου αυτού κρυστάλλου. Και όπου υπάρχει κάτι πολύτιμο υπάρχει δύναμη και όπου υπάρχει δύναμη πάντα θα υποβόσκει η βία.

Έτσι ξεκίνησε ο Παντοτινός Πόλεμος.

Η Γίραν αναρωτήθηκε πόσοι στρατιώτες είχαν χάσει τη ζωή τους γι' αυτή τη μικροποσότητα φραϊντία στα μαλλιά της Σαλάουα. Ο κρύσταλλος έλουζε με μια βαθυκίτρινη λάμψη το μαύρο δέρμα της γυναίκας, που ήταν πιο σκούρο από το ελαφρώς μελαψό δέρμα της Γίραν.

Μολονότι τα ξωτικά είχαν διαφορετική όψη το ένα με το άλλο, η μόνη διαφορά τους που θεωρούνταν σημαντική ήταν η φυλή στην οποία έδειχναν πίστη και αφοσίωση. Η Γίραν ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της Χάσης και η Χάση ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της Γίραν. Ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με τη φυλή της. Για να ηγηθείς, πρέπει να είσαι μέρος του συνόλου.

Η Σαλάουα της το είχε δείξει αυτό.

Μα την αμαρτία του ήλιου! Πόσο όμορφη είναι! Όμορφη όταν κοιμόταν και ανελέητη όταν ξυπνούσε.

Τη Γίραν δεν την έπαιρνε ο ύπνος, αλλά δεν τον ζητούσε κιόλας. Αντιθέτως, έμεινε ξαπλωμένη παρακολουθώντας την αυγή να φωτίζει το δέρμα της ερωμένης της, ενώ το μυαλό της είχε πάρει φωτιά από σκέψεις για τη δόξα, τη δύναμη και τον θάνατο.

Το επόμενο πρωί η Γίραν ξεγλίστρησε από την κρεβατοκάμαρα της Σαλάουα ενώ εκείνη κοιμόταν και διέσχισε την πόλη. Όσο πλησίαζε το Αιματοβαμμένο Πεδίο, ο ήχος του πολέμου δυνάμωνε, η ηχώ από τα πυρά τυμπάνων ήταν καθησυχαστική αλλά και διεγερτική.

Σήμερα ήταν συνταγματάρχης.

Καθώς πλησίαζε το πεδίο ασκήσεων, έφτασε μέχρι τα αυτιά της το οικείο ζωνρό παιδικό τραγουδάκι.

*Μια, δυο, τρεις, τέσσερις
των ξωτικών οι φυλές είναι αυτές:
η Φέξη, η Χάση, η Ημισέληνος, η Έκλειψη.
Τις έπλασε η Σελήνη και έχουν αντοχές.*

Από μακριά ήταν εύκολο να μπερδέψεις τις παιδικές φωνές με τις φωνές μιας σχολικής αυλής. Αλλά η Γίραν ήξερε ότι, μόλις θα έστριβε στη γωνία, δεν θα έβλεπε μαθητές σχολείου.

*Κάποτε υπήρχαν τρεις θεοί και τρεις λαοί.
Τώρα απέμειναν μόνο τα ξωτικά: ένα, δυο, τρία, τέσσερα.*

Όχι τούτοι οι στρατιώτες είχαν πάψει προ πολλού να είναι παιδιά. Παρήλαυναν απαθείς, συγχρονισμένα με το τραγούδι, με πρόσωπα βλοσυρά. Η Γίραν παρακολούθησε το αγόρι που βρισκόταν πιο κοντά της να κάνει επιτόπου μεταβολή, ενώ το κεφαλάκι του χτυπούσε πέρα δώθε μέσα στο μεγάλο κράνος του, σαν βελανίδι σε βαρέλι.

Μάλλον δεν είναι παραπάνω από εννιά χρονών.

«Συνταγματάρχη Γίραν Τείλα» φώναξε ο υπολοχαγός που επέβλεπε τα γυμνάσια, μόλις την είδε.

Η Γίραν μόρφασε· ήλπιζε να ξεγλιστρήσει από εκεί πριν γίνε αντληπητή.

«Υπολοχαγέ Φάντελ» είπε και ανταπέδωσε τον στρατιωτικό χαιρετισμό του.

«Ηρθες για να επιλέξεις τον επόμενο κουβαλητή τυμπάνου;»

Τον ρόλο αυτόν τον αναλάμβαναν οι μικρότεροι σε ηλικία νεοσύλλεκτοι. Ανέκαθεν της Γίραν της φαινόταν περίεργος ο τίτλος, αφού η ίδια δεν άφηνε ποτέ κανέναν να φροντίσει το τύμπανό της. Κάθε βράδυ αφιέρωνε μία ώρα για να καθαρίσει το αντηχείο από το αίμα του εχθρού και για να αλείψει με λάδι το δέρμα.

Αν και αυτό το τύμπανο δεν θα χρειαστεί πολλή συντήρηση.

Κρεμόταν από τον ώμο της τώρα, μια υπενθύμιση της αγάπης της Σαλάουα ακουμπισμένη στον γοφό της. Βαριά και πανταχού παρούσα.

«Δεν έχω ανάγκη από κουβαλητή τυμπάνου» απάντησε κουνώντας κοφτά το κεφάλι.

Ο Φάντελ έσμιξε τα φρύδια, αλλά η έκφρασή του μαλάκωσε πάλι και έγινε αποφασιστική.

«Τι θα έλεγες για την αξιωματικό Χάνα; Είναι η καλύτερη που έχουμε» της είπε δείχνοντας ένα κορίτσι που ήταν ελάχιστα ψηλότερο από τους ομοίους του και που έκανε ένα βήμα μπροστά.

Η στολή κρεμόταν πάνω του σαν σημαία σε ιστό, αλλά το στομάχι του παιδιού ήταν πρησμένο από την ασιτία, και η Γίραν ένωσε ένα τσίμπημα μέσα της στην ανάμνηση.

Τα βρόμικα δάχτυλα του κοριτσιού σφίχτηκαν σε γροθιά, καθώς χτυπούσε το ασθενικό στέρνο του για να χαιρετίσει στρατιωτικά. Όσο πιο δυνατό το χτύπημά σου, τόσο περισσότερο σεβασμό έδειχνες, και το κορίτσι κοπάνησε τόσο δυνατά το στήθος του, που παραλίγο να ξεκολλήσει τα πλευρά του.

Η Γίραν γονάτισε για να βρεθεί στο ύψος του κοριτσιού, αφήνοντας κατά μέρος κάθε επισημότητα. Η Χάνα στράφηκε και κοίταξε ανήσυχα τον υπολοχαγό της, αλλά η Γίραν επανέφερε το βλέμμα της με ένα χαμόγελο.

«Μη φοβάσαι» της είπε βάζοντας το χέρι στην τσέπη της και βγάζοντας ένα χρυσό νόμισμα. «Φρόντισε να φας σήμερα κανένα γεύμα της προκοπής και όχι τον χυλό που σας σερβίρουν στον στρατώνα. Έγινε;»

Το κορίτσι κοκάλωσε, έχοντας μείνει εμβρόντητο από το χρυσό νόμισμα στο χέρι της. «Με πούλησαν για λιγότερα χρήματα από αυτό» απάντησε εντελώς απρόσμενα.

Η Γίραν έβγαλε ενστικτωδώς ένα πινητό επιφώνημα.

Πριν από μερικά χρόνια, η φύλαρχος έθεσε σε εφαρμογή ένα νέο πρόγραμμα: τα παιδιά μπορούσαν να πουληθούν απευθείας στον Στρατό της Χάσης στη μισή τιμή ενός ασημένιου νομίσματος. Η περιοχή της Χάσης αναλάμβανε την κηδεμονία του παιδιού και οι σύντροφοί του στον στρατώνα γίνονταν η μοναδική του οικογένεια.

Έτσι η τεκνοποίηση έγινε μια επικερδής δουλειά.

«Στον πόλεμο δεν υπάρχουν κανόνες. Υπάρχουν μόνο μαχητές και αποτυχημένοι» είχε δηλώσει η φύλαρχος όταν ανακοίνωσε το πρόγραμμα.

Κοιτάζοντας τη Χάνα, η Γίραν δεν ήταν σίγουρη ότι συμφωνούσε.

Ίσιωσε την πλάτη και απομακρύνθηκε με μεγάλες δρασκειλιές από το κορίτσι και τον υπολοχαγό Φάντελ, που είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα.

Έλεγε στον εαυτό της ότι βιαζόταν γιατί ανυπομονούσε να δει το καινούριο σύνταγμά της. Όμως, στην πραγματικότητα, έτρεχε να ξεφύγει από το θέαμα των ανήλικων στρατιωτών και των αναμνήσεων μιας πείνας ανελέητης που, στην πραγματικότητα, δεν την είχε εγκαταλείψει ποτέ.

ΤΑ ΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ.
ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΙΡΑ.
ΤΑ ΔΕΝΕΙ Ο ΠΟΘΟΣ.

Η Πραν είναι πολεμίστρια του στρατού των Ξωτικών και το μόνο που έχει γνωρίσει στη ζωή της είναι η βία. Η αδερφή της, η Λετλ, προσπαθεί να βγάλει τα προς το ζην ως μάντισσα, αναζητώντας προφητείες για ένα καλύτερο μέλλον.

Όταν ένα μοιραίο λάθος οδηγεί στην εξορία της Πραν από τη Γη των Ξωτικών, οι δυο τους καταλήγουν άθελά τους στην τρομακτική ερημιά, έξω από τα σύνορα της γης τους. Εκεί έρχονται αντιμέτωπες με κάτι απίθανο: το δικαστήριο των αερικών.

Τα αερικά ήταν εξαφανισμένα για χίλια χρόνια. Όμως, πλέον η Πραν και η Λετλ βρίσκονται άθελά τους στον δελεαστικό κόσμο τους και αμφιταλαντεύονται ανάμεσα στην αφοσίωση που τρέφουν η μία για την άλλη –αλλά και για την πατρίδα τους, τη Γη των Ξωτικών– και σε όσα προστάζει η καρδιά τους...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΜΑΓΕΥΤΙΚΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ

www.minoas.gr

9 786180 255409
ISBN 978-618-02-5540-9

ΚΩΔ. 23044